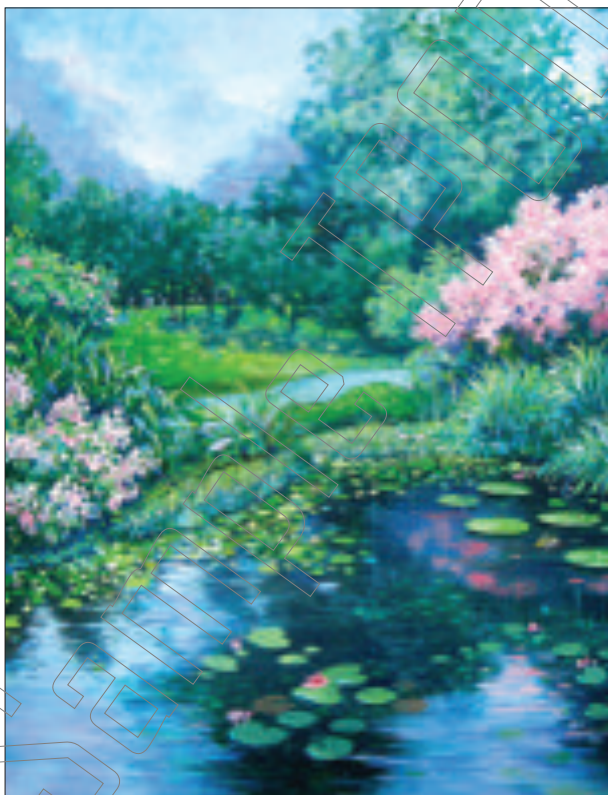

อันเกิดแต่ดวงจิต... อิริชฐาน

www.puendee.com

นวนิยายไทย

อันเกิดแต่ดวงจิต...อธิษฐาน • “อิสรา”

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๖

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, กันยายน ๒๕๕๖

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก : พิชากรณ์ ฤชพงษ์พันธ์

ออกแบบ : ฟารุต สมิตรไทย

ราคา : ๒๑๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
อิสรา.

อันเกิดแต่ดวงจิต...อธิษฐาน.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๖.
๓๐๐ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN-978-974-253-385-4

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กนกพันธ์ สุนทรภมลวัฒน์

รัชชน ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุหรรษา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุพันธ์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

อันเกิดแต่ดวงจิต...
อิริยธาน

เพื่อนดี

อันเกิดแต่ดวงจิต... อิฐฐาน

“อิฐรา”

ISBN : 978-974-253-385-4

พิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสารสกุลไทย

พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๕๖

พิมพ์ครั้งแรก เดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๕๖

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗

ภาพปก พิชากรณ์ กุฑุพงษ์พันธ์
ออกแบบ ฟารุต สัมครไทย
ราคา ๒๑๕ บาท

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรสโกลน จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

กันกัพันธ์ สุนทรกลมวัฒน์

รัชัญญ์ ตรีธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงก์ คงใจ สุหรรษา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุนันท์ อมรประดัดกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรสโกลน จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๑๐

Homepage: <http://www.puendee.com>

คำนำ

นริศภ สวัสดิ์ดิษฐ์

บรรณาธิการนิตยสารสกุลไทย

นวนิยายที่สะท้อนชีวิตครอบครัวทุกรูปแบบด้วยศิลปะการนำเสนอที่แตกต่างกัน เป็นการนำพาแบบอย่างชีวิตที่ละเอียดอ่อนมาสู่ผู้อ่านให้ได้มองเห็นพฤติกรรมของแต่ละบุคคลทั้งด้านบวกและด้านลบ ให้ได้ประจักษ์ความคิดในเชิงสร้างสรรค์ทั้งคุณธรรม จริยธรรม รวมถึงการสร้างระเบียบวินัยของตนเอง คุณค่าเหล่านั้นอาจแฝงมาในรูปของบทสนทนาบ้าง การพรรณนาไวยาหารระหว่างบรรทัดบ้าง และบ้างก็รวมอยู่ในเค้าโครงเรื่องทั้งหมด

หากบางคนจะมองนวนิยายชีวิตครอบครัวเป็นเรื่องเร้าอารมณ์อย่างเดียวก็ย่อมมองได้ตามความคิดเห็นของตน แต่โดยแท้จริงแล้ว หากเป็นนักอ่านที่ 'ลงลึก' หรือมีความเข้าใจในชีวิตที่ละเอียดอ่อนลึกซึ้งก็必将เห็นว่า นวนิยายชีวิตครอบครัวกำลังเป็น 'การศึกษามานุษยวิทยา' นอกเวลาเรียน รวมทั้งเรื่องของคุณธรรมและจริยธรรมทั้งปวง ซึ่งสังคมของเรากำลังโหยหาจากผู้คน นวนิยายชีวิตครอบครัวจึงมีค่าต่อสังคมไทยอยู่เสมอ

'อันเกิดแต่ดวงจิต...อธิษฐาน' ของ "อิสรา" เป็นนวนิยายชีวิตครอบครัว นำเสนอความรักของพ่อ แม่ และลูกได้อย่างเป็นรูปธรรม ความรักบางประเภทอาจก่อให้เกิดปัญหา แต่สิ่งที่จะแก้ปัญหาได้ ในที่สุดก็คือความรักความหวังดี ที่มีต่อกันในครอบครัวและสังคมนั่นเอง

ผู้เขียนได้สร้างสรรค์ความรู้สึกนึกคิดตลอดจนอุปนิสัยที่ดีงามของบุคคลในครอบครัว ซึ่งเป็นรากฐานที่บอกถึงคุณสมบัติทางจริยธรรมและคุณธรรมของสังคม ระหว่างบรรทัดที่ผู้เขียนฝากความหมายให้คิดตามอรรถรส ล้วนเป็นจินตภาพที่บอกอะไรให้แก่ผู้อ่านอย่างสมเหตุสมผล

ผลงานนวนิยาย ‘อันเกิดแต่ดวงจิต...อริษฐาน’ ของ “อิสรา” นอกจากแสดงถึงความคิดวิถีชีวิตผู้คนในครอบครัวสังคมไทยแล้ว ยังเป็นงานที่มีสีสันมีชีวิต เลือดเนื้อ และวิญญาณแล่นโลดอยู่ในตัวอักษร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาสาระซึ่งได้กลั่นกรองให้ผสมผสานกลมกลืนกับจินตนาการด้วยวรรณศิลป์ที่งดงาม

‘อันเกิดแต่ดวงจิต...อริษฐาน’ จึงเป็นผลงานสร้างสรรค์ทางวรรณกรรมที่สามารถถล่มเกลาคใจให้งดงามอ่อนโยน ช่วยจรรโลงสังคมได้อย่างดี

จากผู้เขียน

“อิสรา”

‘อันเกิดแต่ดวงจิต...อริชฐาน’ นี้ เป็นนวนิยายเรื่องแรกของผู้เขียนซึ่งได้ตัดใจเขียนและส่งเข้าประกวดตามประกาศในนิตยสารสกุลไทยรายสัปดาห์ เนื่องด้วยความประทับใจในอรรถาธิบายอันดีของคุณลุงสมพงษ์คนแจวเรือที่ตลาดน้ำลำพญา รวมทั้งความงดงามอันเรียบง่ายของครอบครัวหนึ่งซึ่งมีความรัก ความเห็นอกเห็นใจให้แก่กันและเผื่อแผ่ความรู้สึกที่ดีนี้ไปสู่เพื่อนบ้านและบริวาร

ผู้เขียนขอน้อมรำลึกถึงพระคุณของคุณสุภัทรา สวัสดิรักษาด้วยความเคารพอย่างสูง และขอขอบคุณนิตยสารสกุลไทย ผู้ริเริ่มก่อตั้ง “การประกวดนวนิยายรางวัลสุภัทรา สวัสดิรักษา” ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสครั้งสำคัญให้นักเขียนหน้าใหม่ได้มีเวทีให้เป็นที่ยอมรับ

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการทุกท่านที่สละเวลาในการพิจารณาคัดกรองผลงานตลอดจนให้คำแนะนำระหว่างการอบรมอันเป็นกิจกรรมต่อยอดซึ่งเป็นประโยชน์ต่อคนเขียนเรื่องอย่างยิ่ง

บุคคลหนึ่งที่ผู้เขียนมีใจเลื่อมใสได้เลยคือคุณกนกพันธ์ สุนทรภมลาวัดน์ ผู้ทุ่มเทเวลาและความสามารถอย่างน่าชื่นชม คุณกนกพันธ์ได้ให้คำแนะนำและเป็นกำลังใจในการพิมพ์รวมเล่มให้ดำเนินไปด้วยดี และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ของนิตยสารสกุลไทยและสำนักพิมพ์เพื่อนดีทุกท่าน ผู้ประสานงานอย่างดีเยี่ยม นับตั้งแต่วันแจ้งผลจนถึงวันเสวนาและการอบรมต่าง ๆ

สุดท้าย ผู้เขียนขอขอบพระคุณผู้อ่านทุกท่านที่ติดตามอ่าน สิ่งนี้เป็นกำลังใจอันประมาค่ามิได้ และขอระลึกไว้เสมอว่า ท่านคือกัลยาณมิตรโดยแท้

เพราะเราต้องอยู่ด้วยกันและต้องเชื่อมโยงเกี่ยวพันกัน
หากเรามีความรู้สึกดี ๆ ต่อกัน โลกนี้จะน่าอยู่เพียงใด...
ขอให้ลูกระลึกถึงพระคุณและความรัก ความเมตตาของพ่อแม่ที่มีต่อ
ลูกโดยปราศจากเงื่อนไข

ขอเวลาและหัวใจของพ่อแม่แก่ลูกที่พลาดพลั้ง
ขอสังคมอย่าได้รังเกียจวัยรุ่นผู้หลงผิด
ขอน้ำใจและไม่ตรีต่อเพื่อนมนุษย์ผู้ต่างเผ่าพันธุ์
ขอโอกาสให้คนผิดได้กลับตัวกลับใจมาเป็นคนดีอีกครั้ง
ขออธิษฐานธรรมส์ด้วยจิตที่ปรารถนาให้ผู้อื่นเป็นสุขได้สัมฤทธิ์ผล

อันเกิดแต่ดวงจิต...

อธิษฐาน

“อิสรภาพ”

Sample Text

SAMPLE TYPE

“ไอหมี้ย นน พักหน่อยก็ได้นะ”

มาลาถามเพื่อนร่วมทาง แต่นนไม่ตอบ เม้มปากสนิท ลั้นสี่ระยะ ตายังมองตรงไปข้างหน้า ผิวหน้าใสๆ วยอ่อนของหนูน้อยชุ่มด้วยเหงื่อรอบหน้าผากและปลายจมูกเล็กๆ ขาทั้งสองขยับขึ้นลง ซอยเท้าบนลูกบันไดจักรยานไม่ลดละ แรงกายของเด็กชายเทียบกับของผู้ร่วมทางหนุ่มใหญ่อย่างเขาไม่ได้ แต่แรงใจนั้นไม่ยิ่งหย่อนเลย

ชายหนุ่มผิวคล้ำแดด เอียงหน้าคมเข้ม ลั้นจุมกตรง มองนักปั่นเยาว์วัยแต่ใจเด็ดแล้วยิ้มน้อยๆ เขามักใช้เวลาออกกำลังไปตามเส้นทางละแวกบ้านในถนนซอยไม่มีรถยนต์พลุกพล่าน ตั้งแต่เขตตำบลบัวปากท่า ลำพญา นราภิรมย์ และคลองนกระทุงทั้งโดยลำพังและกับชมรมจักรยานเพื่อสุขภาพเสมอ แต่วันนี้มีเพียงนนตรี เด็กชายวัยเจ็ดขวบ ลูกของนินาท เพื่อนรุ่นน้องมาปั่นเคียงข้าง

นนถีบได้แข็ง ทรงตัวได้มั่นคง สามารถชวยรอบขาได้ถึงเกือบหกสิบรอบต่อนาที ซึ่งนับว่าดีมกสำหรับเด็กตัวเท่านี้ เพราะความเร็วเหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่คือราวๆ แปดสิบถึงเก้าสิบรอบต่อนาที แต่จักรยานคันนี้ค่อนข้างสูงกว่าตัวคนถีบ ขาจึงตึง เข้ามักหลุดจากลูกบันได นนต้องสูงกว่านี้อีกสักสิบเซนติเมตรจึงจะได้ระดับสมดุล รอหน่อย...อีกไม่กี่ปีนนั้นก็ถีบรถคันนี้ได้ง่ายขึ้น

เส้นทางจากบ้านไปจนถึงวัดลำพญา รวมระยะทางไปกลับ ประมาณสามสิบกิโลเมตรเศษๆ ตามปกติถ้ามาคนเดียว ใช้เวลาอย่างมากก็ชั่วโมงกว่าๆ เท่านั้น วันนี้มีเด็กเล็กมาด้วย เขาลดความเร็วเหลือแค่สิบห้าสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ไม่เร่งรีบแต่ไม่ช้าเกินไป พอรักษาระดับให้เป็นการออกกำลังสบายๆ สำหรับผู้ชายแข็งแรง สุขภาพดี แต่ทว่ากับเด็กเล็กเท่านี้ หนักมากทีเดียว แต่เมื่อตั้งใจว่าจะสู้ นนก็สู้ยิบตา ขอให้ได้ทำเหมือนผู้ใหญ่เป็นพอ ระหว่างทาง

ได้หยุดดื่มน้ำเป็นระยะ จนถึงโค้งสุดท้าย หนูน้อยอยากเร่งให้ถึงบ้านเร็ว ๆ

มาลาชะลอความเร็ว หักแฮนด์จักรยานแล้วเข้าบ้าน จอดรถแล้วมอง คุณคนถึงก่อน ตอนปั่นก็เข้มแข็งดี แต่พอลงจากอาน นนก็ออกอาการเหงื่ออ่อน ลื่นห้อย หอบแฮ่ก ๆ ถอดหมวกกันน็อก แล้วเดินตุบตุบไปนั่งแปะบนพื้น ซีเมนต์ใต้ถุนบ้าน ไข่มุ่ปุ่ปุ่ หมาไทยวิ่งกระดิกหางริ้ว ๆ ตามตั้งแต่ประตูรั้วมา ยืนแลบลิ้นหอบอยู่ข้าง ๆ

“บอกแล้วว่าให้พักอีกหน่อย ก็ไม่เชื่อ คือจริงๆ เราเนี่ย”

คนตัวเล็กแต่ใจเด็ดอ้าปากแข็ง เห็นพินหน้าแถวบนหลอไปสองซี่

“ก้อจวนจะถึงบ้านอยู่แล้ว นนทำได้นี่อะ แลเห็นอยู่นิดหน่อย”

“แข่งขาอ่อนแรงจนเดินจะไม่ตรงทาง มาบอกว่า แลเห็นอยู่นิดหน่อย เฮ้อ...เรา ตัวเล็กแต่อดื้อดี รถเก่าของลุงคันนี้สูงไปหน่อย พอคันของเราซ่อมเสร็จ นนจะเกร็งขาน้อยลง”

“คันนี้ นนก็ถีบได้สบาย ๆ อะ ลุงสุด”

ยังโต้แย้งกันไม่ทันจบ ก็มีเสียงมาจากในครัว

“ลุง หลาน มาถึงกันแล้ว มา เข้ามา”

พอเห็นหน้าเด็กชายผู้ตรงรู้เข้ามาเพื่อหาน้ำดื่ม เจ้าของเสียงถามทันที

“เป็นไง นน ลุงเค้าพาไปลำบากถึงไหน”

“แน่ะ เห็นมั๊ย ลุงโดนยาต่อว่าเข้าแล้ว”

คนตัวเล็กยังหอบอยู่ ส่งเสียงแหบ ๆ เพราะกระหายน้ำ

“คุณย่าอะ นนขอแดงดาแก้วนึ่ง”

“มา มานั่งก่อน ทั้งสองคน ย่ามีเครื่องดื่มชื่นใจให้ลองชิม”

นางมาลัย ใช้เวลาส่วนใหญ่ในครัว จนเป็นที่รู้กันว่าในบ้านไม้หลังใหญ่ ทั้งหลังนี้ ไม่มีห้องไหนหรือมุมไหนถูกใจเธอเท่ามุมนี้ มาลาเดินตามเสียงเข้ามา แล้วก็ต้องประหลาดใจ ที่มุมโปรดของมารดา ขณะนี้มีได้มีเพียงน้ำจิ้ม ผู้เป็น ทั้งญาติและลูกมือของแม่เท่านั้น แต่มีสตรีอื่นนั่งอยู่ด้วย บนโต๊ะมีจานผลไม้สด และแก้วน้ำสีแดง

“คุณเขี่ย นี่ตาสุด ลูกชายป้า แต่เจ้าตัวเล็กนั้นเป็นลูกของเพื่อนเค้า

มากินมานอนจนจะเป็นลูกตาสุดแล้ว สุด นี้คุณเขีย เป็นเพื่อนบ้านที่อยู่ติด
กะเรานี่เอง”

“สวัสดิ์ค่ะ”

เธอเอ่ยปากทักทาย ไม่ได้ยกมือไหว้ เขายิ้มและค้อมศีรษะเล็กน้อย
เด็กชายประนมมือไหว้ แล้วทวงเครื่องดื่ม

“คุณย่าสะ นนขอน้ำ”

“เออแน่ะ มัวแต่คุย ลืมเลยว่า มีคนทั้งเหนื่อย ทั้งหิวน้ำ”

นางมาลัยรินน้ำสีแดงสดจากเหยือกใส่แก้วให้ลูกและเด็กชาย

“ลองชิมซิ ว่าเป็นไง”

เด็กชายดื่มน้ำสีแดง แล้วทำหน้าย่น บ่นอ่อยๆ

“ไม่ใช่แดงดานี่สะ คุณย่า”

“แล้วร่อยมัย”

คนถูกถามพยักหน้านิดๆ พอให้ผู้ใหญ่ไม่เสียหน้าใจ เจ้าหนูชอบน้ำแดง
ผสมไซตามากกว่าน้ำก แต่สูงสุดกลับบอก

“อ่อยดีแม่ ชื่นใจจัง ไม่หวานมาก น้ำอะไรสะ ได้มาจากไหน”

“น้ำทับทิมสด คุณเขียคั้นเองสดๆ แม่ชิมแล้วชอบ เลยเก็บไว้ให้ลูกกับ
ตานน ตอนกลับจากปิ่นจักรยาน”

นนทรีตรงไปขอแดงดากับแม่ชิม แล้วถือแก้วเดินออกจากครัว

มาลา ยกแก้วน้ำทับทิมดื่มต่อ แม่เป็นอย่างนี้เสมอ อะไรร่อย ชิมแล้ว
ถูกใจแม่ เป็นต้องซึกเก็บไว้ให้ลูกได้ลิ้มรสด้วย โดยเฉพาะลูกคนนี้ คนสุดท้อง
ของเธอ ไม่ว่าวันเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน แม้ว่าเด็กชายมาลาที่เคยผอมสูง
แขนขายาวแก้ง้างจะเติบโตเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ จนต้องแหงนคอมองดูลูก
ยามยืนใกล้กัน เขาก็ยังคงเป็นลูกคนเล็กที่เธอยังหวัง...และเป็นลูกที่ดูแลเธอ
ไม่ห่าง

ชายหนุ่มวางแก้วลง พุดกับเพื่อนบ้านคนใหม่

“ขอบคุณมากครับ สำหรับน้ำผลไม้คั้นสดๆ รสอร่อย ผมเลยได้ส่วนบุญ
จากแม่ไปด้วย”

“ดิฉันลืคะ ต้องขอบพระคุณ ที่คุณป้ามีน้ำใจเชื้อเชิญให้เข้ามาในบ้าน ไม่มีอะไรจะน่าประทับใจ ยิ่งไปกว่าการต้อนรับอย่างดีแบบนี้ แต่คุณป้าคะ ดิฉันต้องขอร้องอีกครั้งว่า อย่าเรียกว่า ‘คุณเยีย’ เลยคะ เรียก ‘เยีย’ เฉยๆ ดีกว่า”

อ้อเฮ้อ! เธอพูดภาษาไทย แต่เป็นภาษาของคนไทยต่างถิ่น ไม่ใช่ทั้งสำเนียงและสำนวนของชาวบ้านแถวนี้ด้วยกัน มีดิฉัน...ขอบพระคุณ...น่าประทับใจ...การต้อนรับ แต่อะไรก็ช่างเถอะ ตอนได้ยินเสียงเธอสองสามคำเมื่อแรกทักนั้นก็สะดุดหนัก ยิ่งได้ยินมากขึ้นอีกสามสี่ประโยค บวกกับเสียงผสวน รอ เรือ ลอ ลิง คำควบกล้ำชัดเจน เว้นวรรคได้จังหวะ ช่างชวนเชิญให้ฟังต่อ ไม่ต่างกับการฟังทำนองเสนาะ หรือเพลงไพเราะที่แม่ฟังเป็นประจำ

ผิวแก้มของเธอเนียน ไร้แป้งเคลือบ คิ้วเรียวบาง ปลายจมูกมนรับกับสันสวย ริมฝีปากปลอดสีเคลือบจุดฉลาด รอยยิ้มน้อยๆ กับแวตยามเธอ มองมารดาวิษราชของเขานั้นอ่อนโยน แต่นัยน์ตาเธอได้เพชนตาหนา ช่างหม่น-เชื่อม...

เสียงแม่ท้วงบ้าง

“จั้น...ก็อย่ามาใช้ ดิจง ดิฉัน กับป้าลี้จะ อายุขนาดหนนี้ จะเป็นลูกก็ได้ หลานก็ได้เนี่ย”

“หนูก็เรียกคุณป้าได้นะคะ เพราะคุณแม่มาก่อนแล้วพี่ท่านั้น”

เธอคงคุยกับแม่นานพอสมควร นาน...จนพอจะรู้อายุอันยามกันแล้ว ตามปกติ หลังจากปั่นจักรยานมาเหนื่อยๆ พอพักสักครู่ เขามักออกไปเดินเอื่อยๆ นอกบ้าน พอให้เหงื่อแห้ง แล้วจึงไปอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า แต่คราวนี้เขากลับนั่งแช่อยู่ในครัว ฟังแม่คุยกับเพื่อนบ้านคนใหม่ แม่พูดถึงเจ้าของบ้านเดิม ผู้ไม่อาจนับว่าเป็นเพื่อนบ้านเพราะไม่ยอมสูงส่งเสวนากับใคร ไม่ปรารถนาจะร่วมงานบุญทานการกุศลกับผู้ใด

“หนูเยีย อย่าเกรงใจนะ มีอะไรจะให้ช่วยก็บอก แถวนี้ก็คนคุ้นกันทั้งนั้น มีแต่เจ้าของเท่านั้นที่ไม่เอาใครเลย ดีแล้วละ ไปซะได้”

“อ้าว...แม่ ไหงไปว่าเค้าลับหลังซะงั้นล่ะฮะ”

“โ๊ย! ต่อหน้าก็จะว่า คนอะไร อยู่บ้านติดกันตั้งหลายปีติดๆ พุดกัน

ไม่เกินสิบคำ ทำตัวเป็นพวกเหม็นสามมนุษย์ ถ้าเห็นแม่มาเดินเลาะแถวริมรั้ว รีบหลบเข้าบ้านไปเสีย”

ริมฝีปากของเธอ อืม...เหมือนคันศร แยมอีก เมื่อพูดออกตัวกับแม่

“ถ้าคุณป้าไม่เห็นเรา อย่าเพิ่งคิดว่าเราหนีหน้านะคะ ตอนนี้อยู่ประจำ ไม่ได้ ต้องซ่อมแซมข้างในบ้านอีกมากค่ะ”

“มาเมื่อไหร่ ก็มาคุยกันนะหนู”

เธอไหว้มารดาเขาอย่างอ่อนน้อม

“ขอบพระคุณคุณป้ามากค่ะ มานั่งนานแล้ว ต้องขอตัวกลับเสียที ภา
นะคะ”

เธอลุกขึ้น ชายหนุ่มขยับตัว ค้มศีรษะเล็กน้อยรับคำลา เขามองตาม หลังร่างสูงโปร่ง ลำคอระหงตั้งตรง จนลับจากครีว แม่เดินตามไปส่งจนถึง ประตูรั้วเพื่อยืดเวลาคูช ได้ยินเธอชมกับแม่ว่า บ้านนี้ร่มรื่นน่าอยู่มาก เธอแยก เข้าบ้านไปแล้ว อีกสักพักใหญ่ๆ ก็ได้ยินเสียงรถแล่นออกจากบ้านข้างๆ

เขาเดินออกจากครีว ส่วนกับแม่

“แม่ไปรู้จักคนข้างบ้านตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ไม่นานนี่แหละ”

ภาษาของแม่เป็นอย่างนี้เสมอ ที่จะตอบให้ชัดเจนว่ากี่วัน ก็เดือน ล่วง มาแล้ว หาชีวิตของแม่

“ไม่นานของแม่ปะ ก็วันมาแล้วอะ สองวัน สามอาทิตย์ หรือ สี่ห้า เดือน”

“สุดเอ๊ย เราเนอยู่อยู่กับตัวเลขจะจนมองอะไร เห็นอะไร ต้องให้ได้เป็น ตัวเลขไปหมด ที่ว่าไม่นานนี้ ก็ราวๆ เดือนกว่าๆมานี่เอง”

มีผู้คนเดินเข้าออกในบ้านนั้น แทนเจ้าของเก่ามาเดือนกว่าๆ แล้วหรือนี่ เขาคงไม่สนใจอะไร นอกจากแม่ งานสวนและงานบัญชีเท่านั้น เสียงแม่พูด ต่อ แม่พูดได้ยาวๆ แม้จะพูดอยู่คนเดียวก็ตาม

“เห็นแวบๆ หลายหน ได้แต่ยิ้มกันไปยิ้มกันมา มีปะเหมาะวันนี้ได้คุย กัน ครั้งก่อนๆนั้น มาทั้งฟัวทั้งเมีย ตาฟัวแก่แล้ว แต่หล่อกริบเนียนเขียวละ

แม่เห็นครั้งแรกยังนึกกว่าเป็นพระเอกละครรุ่นเก่าแน่ะ คุณนี่มาทีก็แป๊ป ๆ แต่เมื่อ
เช้าเห็นหนูเย็บคนเดียว เลยชวนมานั่งคุยกันในบ้าน ถ้าก็ขงของที่เตรียมมา
กินเอง ยกให้แม่หมด”

ไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นจะอายุมากหรือน้อย ทุกคนสนใจ ‘หนุ่มหล่อ’ แม่พูด
ถึงผู้ชายค่อนข้างมีอายุคนหนึ่งอย่างทิ้ง เขาคงจะดูดีทั้งหน้าตาและท่วงท่ากระมัง

“เท่าที่กับว่า เพิ่งได้คุยกับเขาวันนี้เองแต่ดูแม่สนิทสนมกะเขาจัง รู้แล้วว่า
อายุเท่าไร”

“ก็แค่ถามไถ่นิด ๆ หน่อย ๆ ถ้าสุดท้ายไม่กลับมา คงคุยกันอีกนาน”

“ผมกลายเป็นมารไปตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย แม่”

“นั่นเราด่วนพูดเองนา แม่ไม่ได้ว่าอะไรสักคำ นาน ๆ จะได้เจอคนสมัย
ใหม่พูดไทยชัดถ้อยชัดคำ คุยกับหนูเย็บนี่แล้วอารมณ์ดี เค้าเสียงใส พูดเพราะ
เป็นคนสมัยใหม่แต่คนละอย่างกับแม่วิ และที่สำคัญเค้าชอบบ้านนี้มาก ชมใหญ่
ว่าน่าอยู่”

เจ้าของบ้านเล่าอย่างปลาบปลื้มใจเวลามีคนชอบบ้านไม้เก่า ๆ พื้นกระดาน
ฝาผนัง ขึ้นบันไดเป็นเงาไม้เลื้อมด้วยร่องรอยแห่งกาลเวลาและคราบโคลจก
การใช้สอย ก่อนหน้านั้น ‘ใคร ๆ’ ที่เคยแวะเวียนมาจนถึงนี้ มักออกความเห็นพร้อม
กับแนะนำให้ปรับ...เปลี่ยน...จนถึงรื้อถอน บ้านหลังที่เขาอยู่มาตั้งแต่เกิด

สำเนียงเธอนั้นสื่อภาษา กิริยาก็ดื้อสกุล วาจาไพเราะของเธอทำให้ผู้ฟัง
เกิดปีติ แม้จะยังไม่รู้ชัดว่าเป็นใครมาจากไหน แต่ดูเหมือนว่าแม่จะฟังพอใจ
เธอไม่น้อยเลย

* * *

เย็บรับแวะเวียนมาดูบ้านที่ซื้อต่อจากพี่สาว เมื่อเดินทางถึงบ้านเกิด
หลังจากใช้ชีวิตในต่างแดนนานถึงยี่สิบกว่าปี เธอได้กลับมาพบบรรยากาศเก่า ๆ
กับพ่อแม่พี่น้อง และคนเก่าแก่ในบ้าน ทุกคนอายุมากขึ้น ความว่องไวกระฉับ
กระเฉงลดลง แต่ความอบอุ่นยังเหมือนเดิม วันที่มาถึง ป้าเกษร แม่บ้านผู้
เคยถักเปียและสานผมให้ แทบจะเข้ามาอุ้มเธอเหมือนเมื่อครั้งเธอยังเป็นเด็กหญิง
‘โธ...แม่คุณ ไปอยู่ไกลคุณพ่อคุณแม่ตั้งนาน ลำบากไหมคะ’

‘ลำบากซิคะ ลำบากมากตรงไม่ได้กินของอร่อยฝีมือป่าเถร’

‘อู๊ย! คุณเขี้ยกี้ ปากหวาน ช่างมายอคนแก่ วันนี้อะยากกินอะไรคะ...’

เขี้ยรับยินดีเมื่อได้กลับบ้าน พบคนคุ้นเคย บ้านพ่อแม่และบริวารยังอยู่ดี แต่ระยะเวลาที่ลึบกว่าปี ทำให้อาณาบริเวณบ้านอื่น ๆ บนถนนจันทน์เปลี่ยนไปมาก เดิมที ถนนสายนี้มีแต่บ้านสวยงามบนผืนดินกว้างขวางเรียงราย ทุกหลังมีส่วนหน้าบ้าน มีต้นไม้เขียวและดอกไม้หลากสีงามสะพรั่ง

นอกจากบ้านสวยๆ แล้ว แม่พูดบ่อยๆว่า เมื่อก่อนนี่คือหลายสิบปีมาแล้ว แถวนี่เคยเป็นส่วนผลไม้ ถึงหน้าลันจี้ จะได้ยินเสียงซักตะขาบเพื่อไล่ค่างควา ตะขาบที่แม่พูดถึง เป็นของใช้จำเป็นสำหรับชาวสวน ทำด้วยไม้ไผ่ผ่าข้อปล้องมีลูกกระทบ แขนงไว้บนต้นผลไม้ ต้องใช้แรงคนมาซักไม้จนเกิดเสียงดังให้ค่างควาหรือตัวอะไร ๆ ตกใจไม่มากินผลไม้ก่อนคน แต่วันนี้บ้านสวยๆ เหล่านั้นและสวนผลไม้ไม่มีอีกแล้ว มีแต่ตึกแถวติดลูกกรง อาคารแห่งกระจกหรือหอคอยเหล็กสูงชะลูดตั้งตระหง่าน แทนต้นไม้ใหญ่และพุ่มดอกไม้หน้าบ้าน

เพื่อนบ้านเคยรู้จักกันมาตั้งแต่ครั้งปู่ย่าก็หายไป ทุกคนขายบ้านแถวนี้ไปอยู่ไกลขึ้น เพื่อให้มีบริเวณมากขึ้น ห่างไกลความแออัดยิ่งขึ้น แม่บอกเธอ

‘คุณหงส์ แกขายที่ ย้ายไปอยู่บางนาโนน พออยู่ไกล เลยไม่ค่อยได้เจอกัน...’

อีกคนก็เหมือนกัน นี่ไปอยู่รามอินทรา ที่อยู่ถัดไปอีกหน่อยก็ทำนองเดียวกัน เหลือบ้านหลังใหญ่ พ่อแม่ พี่สาว และหลานสาวยังคงพำนักอยู่ ด้านหน้าติดถนนเคยเป็นสนามกว้างขวาง พ่อแบ่งส่วนไปสร้างอาคารหน้ากว้างห้าคูหาสูงสี่ชั้น ใช้เป็นสำนักงานซื้อขายพลอยและบริษัทผลิตเครื่องประดับของพี่ชาย เจ้าของร้านอัญมณีในศูนย์การค้าชื่อดัง ครอบครัวของพี่ชาย พี่สะใภ้และลูกอีกสี่คน ย้ายไปอยู่เป็นเอกเทศใกล้โรงเรียนนานาชาติย่านชานเมือง

แม่ยินดีเมื่อได้กลับบ้าน ได้พบพ่อแม่และ ‘ลูก’ แต่เธอยังอยากเห็นบริเวณรายรอบอันโอบล้อมด้วยธรรมชาติ เมื่อพี่สาวพูดถึงบ้านหลังนี้ เธอก็ติดตามมาดู และบ่อยครั้ง พ่อมาดูด้วยพร้อมสนับสนุนให้ซื้อ รวมทั้งช่วยออกความเห็นเรื่องปรับปรุงภายในให้อยู่สบาย เหมาะกับชีวิตสมัยใหม่มากขึ้น โครง

บ้านไม้สักยังอยู่ในสภาพดีพอสมควร

พี่สาวถาม ตั้งแต่ครั้งที่น้องวนเวียนไปดูบ้านนี้หลายครั้ง

‘ไฉน เย็น ไปดูบ้านหลายรอบแล้ว สนใจมั๊ย’

‘ต้องซ่อมเยอะเลยละ พี่อ’

เธอเห็นบ้านนั้นแล้ว และยังได้รู้จักเพื่อนบ้าน คุณป้ามาลัย ผู้ใหญ่ใจดี ‘ชาวสวน’ อยู่ที่นี่มาตั้งแต่ปู่ย่าตาทวด หลิงซราบอกเธอด้วยเสียงเหน่อของชาวนครปฐมว่า

‘มีอะไรให้ช่วยก็บอกนะหนู’

ก็อยากจะขอแค่...ช่วยอยู่อย่างนี้ตลอดไป อย่าย้าย อย่าขายที่ให้ใครไปสร้างถักไม้ขีดเรียงเบียดกันเป็นแถว หรือคฤหาสน์หรือหอคอยพิศมฤตย์ขึ้นกลางทุ่ง ช่วยอยู่ในบ้านไม้ได้สูงโปร่งกว้างอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ต้นไม้ใหญ่คร่อมล้อมรอบ ให้ร่มเงาเย็นสบายจะได้อยู่กับผืนดินไปนาน ๆ

...ก็คงอยู่ได้อีกนาน คุณป้ามีลูกชายช่วยทำสวน ผู้ชายร่างสูงใหญ่ ผิวเข้ม ตาคม เธออมยิ้มเมื่อนึกถึงสำเนียงเหน่อ ๆ ของชายหนุ่มยามโต้ตอบกับมารดา และเมื่อพูดกับเธออย่างสุภาพ

ธรรมชาติของคนชาย พี่สาวเธอเร่งเร้าเอาคำตอบ

‘แล้วจะเอาหรือไม่เอา ถ้าเธอไม่เอา พี่จะบอกขายคนอื่น’

‘เอาค่ะ’ เธอลากเสียงยาว ‘แหม...ถือว่ามิใช่ของดีในมือ ชอบขู่จะขายคนอื่นซะจริง’

‘ไม่ได้ขู่ แต่อยากได้เงิน จะเอาไปซื้อของอื่นมาขาย’

‘คิดอยู่เรื่องเดียวนะ พี่สาว ซื้อของมาขาย’

‘แน่ซีจ๊ะ ฉันทำเป็นแค่นี้ จะไปคิดเรื่องอื่นให้เหนื่อยทำไม’

พี่อบุญ มองเห็นทุกอย่างเป็นธุรกิจ นอกจากการซื้อขายพลอยอันเป็นงานสืบทอดกิจการของครอบครัว เรื่องซื้อขายบ้านและที่ดินจึงเป็นรายได้เสริมอย่างเป็นทางการเป็นกอบเป็นกำ เวลาของสาวใหญ่วัยสี่สิบห้า แน่นขนัดด้วยการซื้อหรือการขาย มิฉะนั้นก็คือ ทั้งซื้อทั้งขายในเวลาเดียวกัน พี่สาวเป็นหน้าเป็นตาของครอบครัว เติมน้ำชูดวงศ์ตระกูล แบ่งเบาภาระพ่อแม่ในการทำธุรกิจ แต่

น้องคนเล็กอย่างเธอนั้นตรงข้ามอย่างนี้อาจเปรียบเทียบได้ นอกจากจะไม่เคยช่วยกิจการของครอบครัวให้เจริญรุ่งเรืองแล้ว เธอยังเป็นตัวถ่วง...

หากว่าพ่อแม่ของเธอโกรธลูกสาวคนสุดท้องที่ทำให้ต้องอับอาย ถ้าพ่อตบหน้า ฟาดเธอแรงๆ ด้วยฝ่ามือ แม่มาหยิกตีตามเนื้อตัว เขียนด้วยไม้เรียว หรือพี่ทั้งสองรังเกียจเดียดฉันท์ พุดจากระทบกระเทียน...

เธอก็จะก้มหน้ารับโทษทัณฑ์โดยไม่ปริปาก แต่พ่อแม่ลงโทษเธอหนักกว่านั้น แม่ร้องไห้ นัยน์ตาของพ่อรินด้วยน้ำใสๆ จนเอ่อท้น เท่านั้นที่กินพอที่จะบอกกับตัวเองว่า ได้ทำให้พ่อแม่ผู้รักเธอตั้งแค้นตาสะเทือนใจรุนแรงเพียงใด หากต้องดับดั้นก็ยอม แต่เธอจะไม่ยอมให้มีความผิดครั้งที่สอง

ผิดเพราะหลงทาง...เพริดไปกับเสียงชื่นชมในความสวยสด หลงไหลไปกับคำพูดเพื่อฝัน ปีก่อนๆ ของเธอจึงหักตั้งแต่ยังไม่ทันได้ฝึกบิน ใครจะเชื่อว่าเด็กสาวจากครอบครัวอันพร้อมพรั่งทั้งฐานะและความอบอุ่น จะเดินพลัดเข้าไปบนเส้นทางเดียวกันกับสาวรุ่นซึ่งใครๆ トラหน้าว่า 'ใจแตก'

และความอภัยสอดส่องที่ไม่มีใครอยากให้ลูกหลานหรือครอบครัวใดต้องพบพาน ก็มาเกิดกับนางสาวเยียรบับ เธอรู้ตัวว่าตั้งครรภ์เมื่อยังอยู่ชั้นมัธยมปลาย ผู้ใหญ่ของเพื่อนชายวัยเดียวกันไม่ต้องการรับรู้ แต่พ่อแม่ของฝ่ายหญิงต้องช่วยแก้ปัญหาของลูกสาววัยรุ่น เริ่มจากพาไปอยู่ต่างประเทศจนครบกำหนดคลอด รักษากาย รักษาใจ จนสามารถยืนขึ้นได้อย่างเข้มแข็ง ก็หาที่ให้เรียนต่อ และหลังจากที่รักได้กินนมแม่พอสมควรก็ถูกนำกลับมาพุ่มพุกที่กรุงเทพฯ พร้อมกับแจ้งในสูติบัตรให้เป็นบุตรของนายยิ่งยศ...พี่ชาย

ถ้าเด็กสาวคนนี้มีแม่ที่มีสติมาร่วมกันแก้ปัญหาด้วยเหตุผลและเปี่ยมด้วยความเมตตา ไม่มีพี่สาวพี่ชายมาห้อมล้อมช่วยโอบอุ้ม ชีวิตเธอจะตกต่ำถึงจุดไหน ถ้าขาดบุคคลเหล่านี้...เรือที่ล่มแล้ว จะถูกคลื่นกระหน่ำซัดซ้ำให้ลำเรือแตกจนละเอียด...ยับเยินเพียงใด

ยามนี้ก็ย้อนถึงเหตุการณ์ในอดีตครั้งไร ยังจำได้ไม่ลืม เธอก็มกราบทำพ่อและแม่ที่ได้กรุณาให้อภัย ไม่เสือกไล่ขับไล่ออกจากบ้าน...ไม่บังคับให้ทำลายเด็ก...ไม่จับเธอแต่งงานกับใครเพื่อล้างอาย แต่ให้ออกาสเธอได้กลับไปเรียนหนังสือ

ให้เธอได้เป็นคนดีอีกครั้ง และความกรุณานี้เองที่เปรียบประหนึ่งหาวัยซึ่งมองไม่เห็น แต่กลับพาดลงหลังคนทำผิดอย่างไม่มีวันลืม เธอละอาย เสียใจและเจ็บหลาย...

เมื่อได้อยู่ตามลำพังกับแม่ เธอถามถึงลูกสาวเสมอ

‘ยู้ย เป็นยังไงบ้างคะแม่’

‘ลูกสบายดีจะ ไม่ต้องห่วง ขานั่นแก่น่ารัก ขยัน ตั้งใจเรียน แล้วก็ดีดี ปู่ยามาก นี่ปู่มีหน้าที่ตามรับตามส่ง เจ้ายู้ยไม่ชอบผจญภัยคนเดียว ไปไหนเป็นต้องลากปู่ไปเป็นบัดดี้’

‘เยี้ยได้เจอลูก ก็ตอนพ่อแม่พามาเที่ยว ได้ด้วยกันแบบอาหหลาน ไม่ได้เลี้ยงดูอ้อมชูเค้าอย่างลูกเลย แต่แม่รู้ใช่ไหมคะ ว่าเยี้ยรักแก’

‘รู้สิ ถ้าหนูไม่รัก เจ้ายู้ยก็ไม่มีโอกาสอย่างนี้นะ’

แม้ยังจำวันที่ลูกสาวคนเล็กมาสารภาพผิด มาขอความกรุณา หากลูกไม่มาบอก แอบไปแก้ปัญหามาตามสติปัญญาของเด็กวัยสิบหกสิบเจ็ด เมื่อประสบปัญหาที่ไม่มีทางออก ปัญหาที่หลายฝ่าย เริ่มตั้งแต่โรงเรียน ครู เพื่อน รวมไปถึงญาติและสังคมโดยทั่วไปพร้อมจะปิดประตูใส่หน้า แล้วประณามเด็กสาวผู้พลาดพลั้งอย่างไม่ปราณี ถ้าคนเป็นพ่อเป็นแม่ไม่ไยดีและกล่าวโทษเด็กฝ่ายเดียว เด็กอายุขนาดนี้ก็ต้องถูกผลักไสให้ออกไปเผชิญชะตากรรมเพียงลำพัง

คุณนุญรับไม่อยากจะนึกถึงข่าวที่ได้เห็นในหนังสือพิมพ์และในโทรทัศน์ ซากทารกนับร้อย นับพัน

๒

เสียงรถเล่นเข้ามาจอดใกล้ๆ เรือนไม้ เจ้าปู่ย่นหาแต่พอเห็นใครลง
มามันก็หยุด แลมหเดินเข้าไปใกล้และเดินพันแข้งพันขา ลักครุ่มีเสียงคนเดิน
และเสียงถุงพลาสติกเสียดสีกันใกล้คร้วเข้าทุกที พอเห็นหน้าผู้มาเยือน นาง
มาลัยยิ้มทักทาย เธอมองคุณลุงเล็กคุณใหญ่ ที่มีทั้งนม ผลไม้ หมูทุบ ปลา-
แดดเดียว เหมือนทุกครั้งทีนินาทและวีริยา กลับจากกรทำธุระ

“ห้วงลูกละซี แล้วไปขนะอะไรมา พระรุงพระรัง”

เพื่อนของคุณกริบวางหีบห่อ ประนมมือไหว้

“เกรงใจคุณแม่กะพี่สุดจ้งครับ เอาลูกมาฝากตั้งสองสามวัน”

นางมาลัยรีบท้วง

“เกรงอกเกรงใจอะไรกัน มีตานนมอยู่ด้วย แม่ก็เพลินดี”

เพลิน...แบบชีวิตของคนสูงอายุ ที่อยู่อย่างรอกอยให้มีลูกหลานมาหา...
มาเยี่ยม และหันไปบอกหญิงวัยกลางคน ผู้มีหน้าที่หลากหลายในบ้าน เป็น
ทั้งญาติผู้น้อง คนสนิทและลูกมือทำครัว

“จิมเอ๊ย หนานำมารับแขกที”

“อู๊ย! คุณแม่จ่า มาให้เราเป็นแขก หนูขอไปหาน้ำเองนะคะ”

วีริยา หญิงสาววัยสามสิบปลายๆ ไบหน้าสวยเก๋ บุคลิกคล่องแคล่ว
ปราดเปรียว กระวีกระวาดไปเปิดตู้เย็น เอาขวดน้ำออกมาและหยิบแก้วน้ำริน
ให้ตัวเองและสามี

เจ้าของบ้านหัวเราะ

“ตามสบายเถอะ นี่พ่อสุดออกไปปั่นจักรยาน มีเจ้าตัวเล็กตามติดเหมือน
เคย คราวนี้ไม่รู้ไปกันถึงไหน”

“ระหว่างรอ คุณแม่แต่งตัวไว้นะครับ พอสองคนนั้นมาถึง อาน้ำ
เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว เราจะออกไปกินข้าวข้างนอกกัน”

“อะแด ช่วยงานดีไหมคะ คุณแม่”

“ดี ดีมาก เจ้าเด็กพม่าคนนี้ หน้าตาก็หน้าเอ็นดู ขยันขันแข็ง สอนอะไรก็จดจำเร็ว นั่นแน่ เดินยิ้มมาโน่น”

พอเห็นหน้า วิริยาสั่งสาวใช้ชาวพม่า ให้เตรียมเก็บเสื้อผ้าให้พร้อม แล้วหันมายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ และย้ากับนางมาลัย

“เราไปหาอะไรอ้อรอยๆ ทานกันนะคะ หนูมีร้านเด็ดจะแนะนำ”

คุณมาลัยรู้ว่าทั้งคู่ตั้งใจพาเธอและลูกชายออกไปรับประทานอาหาร เพื่อเป็นการตอบแทนที่รับฝากนกันตรี แต่นางไม่เคยรู้สึกยินดีไปกับงานนี้สักนิด

“จะออกไปกินข้างนอกทำไมเล่า ลูกเอ๊ย บ้านเราก็มั่งทั้งข้าว ทั้งกับผักหญ้าก็เป็นของปลูกเอง ถึงจะไม่เหมือนของตามเหล่าแต่เป็นของดีทั้งนั้นนา”

“โถ...คุณแม่ขา หนูทราบอะว่ากับข้าวของคุณแม่ดีๆ ทั้งนั้น แต่วันนี้ออกไปชิมอาหารคนอื่นทำหน่อยนะคะ”

เธอยังย้า

“นะคะ บางที คุณแม่กะพีสุด อาจจะถูกใจ”

“ไปนะครึบ คุณแม่ จะได้ไม่ต้องเหนื่อย”

“เฮ้อ...เฮ้อ ไปก็ไป”

ผู้สูงวัยรับคำ มิเชเพราะะอยากไปชิมอาหารนอกบ้าน แต่เพื่อรักษาน้ำใจคนเชิญ จึงร่วมฉลองศรัทธาเพื่อนลูกชาย

มาลาเลียวจักรยานเข้ามาในบ้านได้ถึงเพียงทางลาดปูน พอเห็นรถ เด็กชายบนพริกก็เร่งปั่นจักรยานเร็วจี๋ ก่อนจะชะลอแล้วผละทิ้งให้รถสองล้อนอนเก้เก้บนพื้น วิ่งไปกระโดดกอดคอพ่อ แล้วโน้มคอแม่ลงมาให้เคียงชิดกัน จนวิริยาบ่นเบาๆ

“อ้อฮือ เหงื่อชุ่ม เหมือนฉิ่งเซียว นน”

เธอพูดพลางเอี้ยวคอหลบหมวกกันน็อกที่ยังติดบนศีรษะเด็ก ๆ ของลูกชาย นินาทให้ลูกขี่หลัง เอียงหน้ามาถาม

“ชนหรือเปล่า”

เด็กชายสายหน้า

“ไม่มีเวลาจะชน ต้องวิ่งตามลุงสุดทั้งวัน”

นนบอกพ่อพร้อมกับเล่า

“ช่วยเรียงผลไม้ลงถัง กวาดใบไม้ รดน้ำต้นไม้ ปั่นจักรยานเป็นเพื่อน
ลุงสุด แค่นี้ก็แฮก แฮก แฮก แล้วซะพ่อ”

“ดี ตอนนี ไปอาบน้ำ แต่งตัว เราจะไปกินข้าวข้างนอกกัน ลุงสุดกับ
คุณย่าก็ไปด้วย”

เขาปล่อยให้ลูกชายเลื่อนตัวลงจากหลัง นนแกะสายหมวกกันน็อก แล้ว
หายตัวไปอย่างรวดเร็ว นินาทพุดกับเพื่อนรุ่นพี่

“พี่สุดไปด้วยกันนะสะ”

“พี่จะไปว่าอะไรได้ เล่นตกตลกกับแม่แล้วนี่”

มาลาตอบยิ้มๆ มองดูมารดาแต่งตัวเรียบร้อย สวมเสื้อผ้าฝ้ายทอมือสี
ไข่ไก่ ชันหางกระรอกสีปีกแมลงทับ

“จัน...รอหน่อย ขออาบน้ำเดี๋ยว”

วิริยาปลีกตัวไปโทรศัพท์ พักพิงยึดกับอากาศ ก่อนที่จะกลับมายิ้มกริ่ม
นั่งรอ

* * *

นินาทชะลอรถ เมื่อแล่นมาถึงย่านร้านอาหารตึกๆ กัน และเลี้ยวเข้าซอย
มาจอดในรั้วของร้านอาหารชื่อดังของศาลาया มีบริเวณกว้างขวางและต้นไม้
เขียวชอุ่มร่มรื่น รถของมาลาตามมาจอดข้างๆ

ห้องอาหารสะอาดโอโถง มองเห็นต้นไม้ในสวน วิริยาเดินไปยังโต๊ะที่
ตั้งจองไว้ บริการชายแต่งกายสะอาดเรียบร้อยนำเมนูมาวาง เธอหยิบมาส่งให้
นางมาลัย

“เชิญคุณแม่เลือกเลยคะ”

มีเสียงเล็กๆ ของคนที่ไม่มีการเชิญให้มาเป็นผู้เลือกแทรกขึ้น

“นนขอกระดุกหมูทอด”

ทั้งพ่อและแม่ปรามเกือบจะพร้อมกัน

“นน!”

“ขอโทษค่ะ”

นางมาลัยยิ้ม แล้วเอียงรายการอาหารมาให้เด็กชายดูด้วย

“มาช่วยกันเลือกก็แล้วกัน เขาใส่ดาวไว้หลายจานเขียว คงจะเป็นจานเด็ด”

ดูชื่ออาหารต่างๆ แล้วก็ต้องหันมามองหญิงสาวผู้กำลังเดินมาที่โต๊ะ เธอสวยดีอย่างแจ่มชัดมาก และคลีอี้มโพรยปรายให้ทุกคน โดยเฉพาะกับมาลา

“สวยดีค่ะ พี่นาท พี่วิ”

ริมฝีปากบางเคลือบสีแดงจัด ขยับไหวอย่างรวดเร็ว เสียงลมหายใจกรังงอสตรีที่ใครๆ ขนนานนาม ‘แหบเสน่ห์’ ถ้ามตอ

“เลือกอะไรหรือยังคะ”

จากนั้น เธอแนะนำตัวเอง เชิญชวนและช่วยเลือกอาหาร

งานซ้อนจัดวางเรียบร้อย นางมาลัยทำตามความเคยชิน ยามรับประทานอาหารนอกบ้าน คือตั้งกระดาษเช็ดปากมาเช็ดภาชนะ แต่ต้องยกส้อมเข้ามาจนชิดลูกตา เฟงดู เมื่อรู้สึกว่ามีมือสะดุดปุมปมตอนรดบนส้อม พอเห็นเศษเม็ดข้าวสุกติดกรังบนที่ส้อม เธอกวักมือเรียกหนุ่มคนรอบออดอร์แล้วกระซิบ

“มีส้อมที่ล้างสะอาดมัย ถ้ามี เอามาให้ฉันคันหนึ่ง”

พอเห็นกิริยาของลูกค้า สีหน้าของเจ้าของร้านเปลี่ยนจากแจ่มชื่นเป็นจืดเฉือน เธอรีบเดินตามเด็กเสิร์ฟ พุดเสียงต่ำอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกลับมายิ้มอย่างอ่อนหวานกับลูกค้าโต๊ะพิเศษ

อาหารจานเด็ดหลากหลายถูกถ่าเลียงมาตั้งโต๊ะ นางมาลัยรับประทานเพียงเล็กน้อย จนวิริยากังวล และคะยั้นคะยอให้ชิมจานนั้นจานนี้ไม่หยุด คุณมาลัยได้แต่ตอบยิ้มๆ

“แม่กินข้าวเช้าสายเลยไม่ค่อยหิว ไม่ต้องห่วงนะ กินกันตามสบายเถอะ”

มาลากีชิมอาหารทุกจานอย่างละเล็กละน้อยเพราะมัวฟังทั้งนินาท วิริยา

และหญิงสาวเจ้าของร้านสนทนา

กว่าจะออกจากร้านอาหารก็บ่ายสองเศษๆ นินาทและครอบครัวแยกไปแล้ว ระหว่างทาง นางมาลัยพูดกับลูกชาย

“พอนาทกะแม่วินีก็พยายาม พยายามจริงๆ เรื่องหาคู่ให้สุดเนี่ย”

ลูกชายทำเสียงหึ หึ แล้วพูดเบาๆ

“แม่ไม่ชอบกับข้าวที่ร้าน!”

“ขายอาหาร แต่ไม่เข้มงวดเรื่องความสะอาดนี่...ไม่ไหวนะ ที่เราเห็นยังเป็นแบบนี้ แล้วที่มองไม่เห็นจะแคไหน...แยะ!”

“แม่สะ ซ้อนส้มตั้งหลายโหล มีคั้นสองคั้นไม่สะอาด พอภัยให้หะ สะ”

“เออ...ถ้าทำกับข้าวหลายสิบจาน แล้วในงานของเราละ เกิดมีแมลง-สาบนอนหมวดกรอบอยู่นี่ สุดจะภัยไหวมั๊ย”

มีแต่เสียงหึ หึ ในลำคอลูกชาย นิ่งฟังมารดาพูดต่อ

“ถ้านึกพึงใจเค้าละก็ ต้องบอกให้เค้าปรับปรุงเรื่องความสะอาดนะ ลูก”

มาลาสายหน้าพร้อมทั้งพึมพำ

“แม่ก็เป็นไปด้วย”

* * *

วิริยาส่งลูกชายเข้านอนแล้ว เมื่ออยู่ตามลำพังกับสามี เธอพูดขณะเดินมานั่งริมเตียง

“สงสัยที่สุดไม่สนนายวรรณ”

เธอหมายถึงวรรณา สาวเจ้าของร้านอาหารผู้พยายามชวนคุย ทั้งยังเชิญชวนให้สองแม่ลูกมาลิ้มลองอาหารอร่อยบ่อยๆ เพราะอยู่ไม่ไกลเลย แต่ถ้าลูกค้าสองคนนี้กลับมามีอีก ก็คงด้วยปาฏิหาริย์...

นินาทนั่งบนเตียงฝั่งตรงข้าม ตบหมอนแล้วเอนตัวลงนอน ก่อนจะบอกกับภรรยา

“ไม่ต้องสงสัยเลยละ วิ”

“ช่างเลือกจริงจังจริงๆ ทนายก็ไม่สน นักธุรกิจก็ไม่แล แม่บ้านแม่เรือนก็

เมิน แล้วนี่ ขยายวรรณาก็เก่งทั้งเรื่องการเรื้อนและการบริหาร อายุแค่สามสิบ-
เอ็ด มีร้านอาหารตั้งหลายสาขาในท่าเล็ๆ ทั้งนั้น สวยก็สวย ยังเฉยอีก”

“ผมว่าคุณเลิกยุ่งเรื่องหาใครต่อใครมานำเสนอที่สุดชะทีเถอะ คุณจะ
เดือดร้อนที่เค้าพอใจจะอยู่คนเดียวไปทำไม เค้าอาจจะมึที่เค้าชอบอยู่แล้วก็ได้
เอาเวลาไปดูแลลูกจะดีกว่านะ วิ”

นินาทดึงแกมเดือนภรรยา วิริยาจัดสรรเวลา เพื่อให้เธอว่างสำหรับการ
ติดตามสามีเมื่อมีโอกาส แทบจะเรียกว่า ไม่อยากให้เขาคลาดสายตา ด้วย
เกรงว่าจะมีหญิงอื่นมาขอแวงสามีรูปงาม ผู้มีวาจาเป็นเสน่ห์ เธอเองก็เป็นภรรยา
คนที่สองของนินาท และกว่าจะได้เป็นภรรยาถูกต้องตามกฎหมายของเขา เธอ
ก็ต้องใช้วิธีการหลากหลาย รวมทั้งการ ‘ตั้งใจ’ ให้มีลูกชายเท่านั้น เพื่อผูกมัด
ฝ่ายชาย นินาทมีลูกถึงสามคนกับภรรยาคนแรกแต่เป็นลูกสาวทั้งหมด

วิริยารับรู้ แม้ไม่พอใจที่สามียังต้องพบปะและดูแลลูกๆ ซึ่งเกิดกับภรรยา
คนก่อน และยังมีอีกคนที่เธอไม่ค่อยพอใจนัก คือนางมาลัย ไม่พอใจเพราะ
มองหญิงชราเป็น...ตัวถ่วง

“คุณแม่ที่สุด ไม่อยากให้ลูกชายแต่งกะใครเลยนะสิ กลัวว่าพอที่สุด
แต่งงานก็จะแยกไปอยู่ที่อื่น ใครเข้ามาก็มีอันต้องยุติความสัมพันธ์...”

เธอเว้นวรรค ก่อนจะพูดต่อ

“หรือไม่งั้น เพื่อนคุณก็เป็นอย่างว่า”

“เลอะเทอะไปใหญ่่น่า วิ”

* * *

มานวทที่เลื่อนลงจรดพื้น เสียงปรบมือก็ก้องห้องประชุมศูนย์วัฒนธรรม
เมื่อเปิดไฟสว่างจ้า ผู้ชมลุกจากเก้าอี้ ค่อยๆ เดินตามกันไปทางออก

เขียรบับตามหลานสาว

“ชอบมั๊ยจ๊ะ ชู้ย”

สาวน้อยส่ายหน้า

“เรื่องยาวมาก มาก มาก กั้นแทบงอกรากอย่างที่คุณย่าเคยพูดไม่มีผิด
เลย คุณปู่คุณย่าชอบเธออะ”

ย่าหัวเราะ ก่อนจะตอบ

“ปุ่นะ ชอบมาก นั่งสัปหงกซะหลายตอนเชียว”

“จริงอย่างเ้ายู่วานะ จะมีตอนตื่นตื่น ก็มากทหารออกมาเรียงระบำนะแหละ นี่ขนาดว่าพ่อกับแม่อ่านเรื่องและเคยดูมาบ้างแล้วยังเกือบไม่ไหว”

พ่อสายหน้าน้อยๆ แต่ยังมีกับลูกสาว

“คราวหน้าถ้าจะเอาบัตรมาแจก ต้องหาอะไรที่อย่างน้อยกว่านี้หน่อยนะลูกเอ๊ย พ่อจะได้พาแม่พาหลานมาเป็นเพื่อน ไม่งั้น...คงได้ฉายเดี่ยวละลูก”

กว่าจะหาวันที่หลานว่างและยอมตกลงมาก็ไม่ง่าย...เชียร์บับยอมรับว่าการแสดงโอเปร่าเรื่องเจ้าชายอิกอร์อันเป็นหนึ่งในการแสดงในเทศกาลดนตรีนานาชาติครั้งที่สิบสอง จัดขึ้นที่กรุงเทพฯ ในค่ำคืนนี้ ยาวนานจริงๆ ทั้งๆที่ตัดออกไปมากแล้ว ตัดทอนเสียจนแทบจะไม่เข้าใจความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวของตัวเอก แต่ช่างเถอะ เธอก็ไม่ได้จัดซื้อดูการแสดงนัก มัวแต่ใช้เวลาลอบมองหลานสาว อยากโอบลำตัวสาวน้อยให้มึนเอียงชิดเธอ อยากลูบไล้แขนเรียวกาว อยากเกาะกุมมือไว้ไม่วาง...ให้สมกับความคิดถึง

แต่ความรัก ความคิดถึงระหว่างเธอและหลานคนนี้เกิดแต่เธอฝ่ายเดียว ยังคงมีมาน แม้จะเป็นมานลืออัน เนื้อโปร่งบาง แต่ก็ยังเป็น ‘มาน’ อยู่ดี

วันนี้ บุญราศีหรืออยู่รู้จากคำบอกเล่าของผู้ใหญ่ว่าเป็นลูกสาวคนโตของยิ่งยศ ซึ่งเกิดจากผู้หญิงเพื่อนนักเรียนแล้วเลิกร้างไป เชียร์บับจึงเป็นได้เพียงอา เธอเดินข้างๆ มารดา มองดูลูกสาวที่เธอไม่มีสิทธิ์เรียกว่าลูก กำลังเกาะแขนคุณปู่เดินลงบันไดศูนย์วัฒนธรรมฯ ไปยังลานจอดรถ

คุณบุญรับบีบมือเชียร์บับแน่น ให้ความมอบอุ่นจากอุ้งมือแม่แผ่ซ่านไปถึงหัวใจลูกสาว

* * *

ในห้องนอนกว้างโปร่งสบาย ตกแต่งเรียบ คู่สามีภรรยากำลังคุยกันถึงหารือ เรื่องลูกและหลาน

“บุญสงสารลูกจั่ง คงอยากอยู่กับยู้อย่างแม่ลูก แต่ก็ยังขัดๆ เชนๆ เ้ายู้อยู่ก็คิดว่าเป็นอาไม่ค่อยมาสนิทด้วย”

สามีวางหนังสือที่กำลังอ่านบนอก

“เราก็ช่วยเต็มที่แล้วนะ ทั้งแก้ปัญหาตอนมันแกออกนอกตู้ ทั้งเลี้ยงลูกให้ แต่ผมไม่โทษว่าเพราะลูกไม่รักดีหรือเหลวไหล ถ้าเด็กวัยนั้นทำผิด ผู้ใหญ่อย่างเราก็มีส่วนผิดไม่น้อยทีเดียว”

คุณยอดคอดไม่ได้ที่จะโทษตัวเอง เพราะไอ้เอาใจลูกสาวคนสุดท้องจนลดหย่อนกฎเกณฑ์ ภรรยาก็ยอมรับ

“บุญเสียใจและเสียขายที่ไม่เข้มงวดกับยายเยี่ยเหมือนที่ทำกับพวกพี่ๆ มัวตามใจ แล้วยิ่งได้เป็นดารารองโรงเรียนเข้าไปอีก ยิ่งเลยเถิด”

สมัยที่ลูกๆ อยู่ในวัยเรียน ลูกสองคนโตถูกฝึกให้ช่วยงานของครอบครัว ตั้งแต่เขาวัววัย สิ่งแวดล้อมได้ช่วยหล่อหลอมให้ทั้งสองชื่นชอบความงามของพลอยหลากสี มองเห็นความวิจิตรของประกายอัญมณี ส่วนน้องนุชสุดท้อง ได้รับการยกเว้นจากภาระทั้งปวง บวกกับเป็นเด็กอารมณ์อ่อนไหว มีใจรักศิลปะ อันเกิดจากการสร้างสรรค์อันละเอียดอ่อนและซับซ้อน ทั้งดนตรี เสียงเพลง โคลงกลอน โลกของเธอจึงแปลกแยกจากพี่ทั้งสองคน ลูกสาวคนเล็กมีกิจกรรมนอกบ้านมากกว่าพี่ๆ มีเพื่อนฝูงหญิงชายต่างโรงเรียนมากกว่าหลายตา คุณบุญรับก็รู้จักเด็กๆ ทุกคน รวมทั้งเด็กหนุ่มคนนั้น และแล้วก็ในวันหนึ่ง...วันที่เด็กสาวแสนสวยพลาด

คนเป็นพ่อเป็นแม่ จะเลือกรักแต่ลูกดี เรียนเก่ง อยู่ในโอวาท นำแต่ชื่อเสียงและความสำเร็จมาให้ได้อย่างไร เมื่อลูกคนที่อ่อนแอพลาดถื่นล้ม พ่อแม่ก็ต้องรีบยื่นมือมาดึงให้ลุกขึ้น แล้วช่วยประคับประคองจนกว่าจะแข็งแรงเดินได้ใหม่อีกครั้ง

ถ้าพ่อแม่...ผู้ใกล้ชิดที่สุดปฏิเสธจะช่วยเหลือลูก ผลักความรับผิดชอบให้ไปเป็นภาระของสังคม แล้วจะหวังให้ใครมาห่วงหาอาทร หน่วยงานไหนองค์กรใดจะรักใคร่ใยดีสายโลหิตได้เท่าเทียมผู้ให้กำเนิด

แม้เวลาจะผ่านไป ลูกทั้งสามเจริญวัยเป็นผู้ใหญ่แล้ว ความรักของแม่ไม่เคยโรยรา มีความหวังที่เปลี่ยนรูปแบบ ทั้งสายใยแห่งความรักและความหวังนี้เอง ที่ยังคงล้อมชีวิตของคุณบุญรับและสามีให้ผูกติดกับลูกและหลานไว้ด้วย

กัน

เธอพูดเหมือนรำพึงกับตัวเอง

“บุญเห็นแวนดาเชื่อมโศกของยายเย็บแล้ว อยากร้องให้ชะเอง สงสารใจจะขาด ทุกอย่างดูเหมือนจะราบรื่น ตัวแม่ก็เข้มแข็งขึ้น คิดกลับบ้านมาอยู่ใกล้ลูก แต่ยังไม่ลงตัวอยู่ดี”

เธอเงยหน้าเพื่อสกัดหยาดน้ำอุ่นๆ ให้ไหลคืนลงหน่วยตา สามีหีบหนังสือออกจากอกไปวางบนโต๊ะข้างเตียง เอ้อมแขนมาโอบกอดและปลอบเธอ

“ทำใจดีๆ ไว้ดีกว่า เรื่องของจิตใจและอารมณ์คนนี่ ละเอียดอ่อนนักร ต้องใช้เวลาในการปรับตัว ลูกเพิ่งกลับมาอยู่บ้าน หลานก็ยังไม่คุ้น ตอนนี้อยู่ทุกคนมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาแล้ว ต่อไป อะไรๆ ก็น่าจะดีขึ้นเรื่อย ๆ”

“หลานนะน่ารัก พยายามรักษาน้ำใจผู้ใหญ่ รับคำชวนของอา ถ้าเลือกได้ คงไม่ไปดูการแสดงคืนนี้ แต่นี่ซัดปุ๊กกับย่าไม่ได้”

“ถึงหลานจะดี มีมารยาท เราก็ไม่ควรทำอย่างนี้บ่อยๆ นะบุญ อะไรที่ทำอย่างจำใจ มักทำได้ไม่ดีหรอก อยากรวนเค้า ก็ต้องชวนในเรื่องที่เค้าชอบด้วย ไม่งั้นเด็กจะหาทางหลบจากจากทุกคน ทั้งอา ทั้งปู่ ย่า แยมเลยคราวนี้”

“ยังนึกหวาดๆ อยู่ ยู่ขณะ เรียบร้อยก็จริง แต่กลัวจะดื้อเจี๊ยบ นี่แหละที่ห่วง เพราะไม่รู้ว่าจะเด็กคิดอะไร กว่าจะรู้ก็...” ไม่อยากจะทำต่อว่า ‘กลัวจะเหมือนแม่...’

เพราะใจเธอก็กลัวความจริงข้อนี้อยู่มาก ทั้งๆ ที่สามีจะย้ำเสมอยามเธอวิตกกังวลเรื่องหลานสาว

‘หลานเราเป็นเด็กฉลาด ทนคน ต้องเอาตัวรอดได้’

เสียงเขงอ่อนโยนเมื่อปลอบเธอ

“บุญ...เราได้ดูมหรสพบันเทิงใจแล้ว แต่คุณกลับมากังวลกับเรื่องที่ยังไม่เกิด คุณรู้นี้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมสัญญาว่าจะอยู่ข้างๆ คุณ ดูแลคุณกับลูกเสมอ จำไม่ได้หรือ”

จำได้ลิ...จำได้ไม่เคยลืม น้ำคำนี้เป็นของผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเธอมายาวนาน...นานกว่าสี่สิบปี โดยเฉพาะร่วมทุกข์ เธอมีเขาเป็นหลัก เป็นเกราะ

คุ้มครองเธอและลูก เปี่ยมด้วยรักและความรับผิดชอบ เมื่อเกิดปัญหาที่ไม่กล่าวโทษแล้วผลก็ให้เป็นความผิดของเธอผู้เป็นแม่แต่เพียงฝ่ายเดียว ยี่งนานวัน ความรักยิ่งหนักแน่นมั่นคงด้วยเมตตาและการให้อภัย

เธอพิมพ์เบาๆ

“ขอบคุณค่ะ บุญโชคดี โชคดีมากที่มีคุณเป็นคู่ชีวิต”

คุณบุญรับชบหน้าบนอก โอบแขนรอบลำตัวแล้วรัดร่างอบอุ่นของสามี หยาดน้ำรินขุ่นล้นดวงตา คุณยอดรู้สึกรู้สึกว่าอกเสื่อเปียกชื้น เขาขยับแขนยึดออกมองหน้าภรรยา พุดเจือเสียงหัวเราะ

“อ้าว...เลยร้องให้ ว่า...ตใจก็ร้อง เสียใจก็ร้อง ไม่เอา ไม่เอา ไปล้างหน้านะ เดี่ยวผมมีรางวัล”

เธอยิ้มทั้งน้ำตา แม้จะอายุมากแล้วแต่สามีก็ยังชอบหลอกล้อ ล้อเล่นกับภรรยาทุกๆครั้งทุกๆอย่างเสมอ ‘รางวัล’ หรือ ‘ของขวัญ’ ที่คุณยอดแอบไว้ในลิ้นชักหัวเตียงนั้นมีต่าง ๆ นานา...การ์ดสวยๆ เขียนคำหวานด้วยลายมือจากใจสามี ถึงภรรยาที่รัก ผ้าเช็ดหน้าเนื้อดีแซมลูกไม้ลายละเอียด หรือพลอยหายาก มักถูกนำมาทำนัลคุณบุญรับโดยไม่ต้องรอโอกาสสำคัญใดๆ

ล้างหน้า ลูบไล้ครีมบำรุงผิว ประพรมน้ำหอมกลิ่นชื่นใจ แล้วกลับมายิ้มหน้าชื่นกับสามี พलगแบมือ

“ไหนคะ รางวัล”

เขาจับมือเธอมากุมไว้ในอุ้งมือใหญ่หนา บีบเบาๆ แล้วเลื่อนมือมาวางคลึงเนื้อนวด ระวังือยจนถึงต้นแขนและหัวไหล่ รั้งร่างอวบ กรุ่นกลิ่นละมุนละไมมาแบบชืด เธอผसानัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มของสามี ประกายตานั้นเชื่อม... เชื่อมเข้มขึ้น จนมดแมลงไม่อาจถอนตัว